

Murat Uyurkulak

Bazuka

MURAT UYURKULAK
BAZUKA

Can Çağdaş

Bazuka, Murat Uyurkulak

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Metis Yayınları, 2011

Can Yayınları'nda 1. basım: Mart 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Editör: Mustafa Çevikdoğan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Aylin Güler / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-6309-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MURAT UYURKULAK
BAZUKA

ÖYKÜ

♥can

Murat Uyurkulak'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Delibo, 2020

Hoca, Baba, Amca, Ben, 2021

Merhume: Bir Cinayet Romanı, 2021

Tol: Bir İntikam Romanı, 2022

Har: Bir Kıyamet Romanı, 2022

MURAT UYURKULAK, 1972'de Aydın'da doğdu. İzmirli. İstanbul'da yaşıyor. *Tol* (2002), *Har* (2006), *Merhume* (2016), *Delibo* (2020) adlı romanları; *Bazuka* (2011) ve *Hoca, Baba, Amca, Ben* (2021) adlı öykü kitapları bulunuyor. Roman ve öyküleri 10 dilde yayımlandı.

“Değmez bu yangın yeri, avuç açmaya değmez...”

William Shakespeare, Can Yücel

İçindekiler

Tutkular Kitaplığı.....	13
Kurtuluş On İki.....	23
Kuş Yuvası.....	31
Pembe.....	41
Aşk, Yalnızlık ve Bazuka.....	49
Şarap.....	59
Derviş.....	71
Kırmızı.....	85
Gülsüm.....	95

TUTKULAR KİTAPLIĞI

Ettore Scola'yı neden seviyorum? Tuhaf bir soru. Sinemadan döndük. Telesekreteri, radyoyu açtım. Sekreterde, "Sayın Murat Davman. Bu kez bir reklamcı kaçırıldı. Merkezi aramanız rica olunur," vardı, radyoda ise kürdilihicazkâr.

Sarışın, duştan önce mutlaka öper ve bir soru sorar.

Öptü, sordu:

"Bu kaçınıcı?"

"Beş."

Ş harfine müstehcen bir ilgi duyardı, ürperdi, suya gitti. Neden Şakir veya Şaban değilim?

Merkezi aradım; ince sesli, kalın gövdeli yardımcım teferruatı saydı:

"Orta halli bir dâhi. Pencere, boru, çikolata reklamları. İki gün önce işe diye çıkmış, dönmemiş. Karısı sinirli, metresiyle kaçtığından şüphe..."

Lafını bitirmesini beklemedim, kapattım. Beyazların hikâyeleri sınırlarıma iyi gelmez. Sanırım zekâmı bir tür ahlakla doldurup bozduğundan...

Defterimi çikardım. Kim bilir kaçınıcı kez listeyi tetkik ettim. İlki büyük bir yayınevinin editörüydü. Yurtdışından dönüşte havaalanından kaçırılmıştı. Bir teyp kasedine kaydedilen talep gayet basitti: Adı hiç duyulma-

mış bir şiir kitabı için ülkenin satkın gazetelerinden birinde tam sayfa ilan isteniyordu. Editör oyunbaz bir şahıstı; ciddiye alan olmamış, cesedi bir iç şehrin nehrinde bulunmuştu.

İkincisi gazeteciydi. Kokteylin birinde, “Pardon ya-hu,” deyip çıkmış, onu bir daha gören olmamıştı. Talep e-postayla gelmişti. Adı daha da duyulmamış bir şiir kitabı için iki büyük gazetede iki gün ilan verilecekti. Bu kez ciddiye alınmış, ilanlar çıkmış, gazeteci bir sabah kokteylin yapıldığı barın tuvaletinde ağlarken bulunmuştu.

Ben üçüncü vakada devreye girdim. Teşkilatta alen-girli işlerin çoğu eninde sonunda benim üzerime kalırdı. Üçüncü talebin konusu olan edebiyatçıyı merak ettim. Kaçırılan eleştirmenin hayatı karşılığı ülkenin beş büyük gazetesinde kitabı için ilan verilmesi istenen genç ro-mancı suskun biriydi. Medyanın çoktan keşfedip diline doladığı bir hikâyenin yeni yıldızı olarak hayran olunası bir umursamazlıkla annesini görmesi gerektiğini söyle-yip Tunceli otobüsüne bindi ve gitti.

Geriye dönük çalışmaya karar verdim. İlk kitabın şairi telefonuma bile çıkmadı. Olay onu fazlasıyla sars-mış, adının böyle bir cinayetle anılmasına dayanamayıp evine kapanmıştı. İkincide kaçırılan gazeteciyle görüş-memiz, “İki klozet arası inanın hiçbir şey hatırlamıyo-rum,” cümlesiyle başladı ve bitti. Gazetecinin tuvalette ağlak ve sağ bulunduğu vakaya vesile olan şair ise şenlik-li biriydi. Kaçırılma olayına dair zerre bilgisi yoktu ama dolabında kanyağı boldu. İçtik, şiirler okuduk, sabah onun evinde baş ağrısıyla uyandım.

En çok gürültü koparan ise dördüncüsüydü. Bir ya-yınevinin aynı zamanda milletvekili olan sahibiydi ve güpegündüz bürosundan buharlaşmıştı. Vekili kaçır-an kişi veya kişiler bu kez “ölü” bir talepte bulunmuştu. Bü-

roya bırakılan notta, antika dergilerin sayfaları arasında unutulmuş merhum bir öykücünün ürünlerinin derlenmesi ve büyük çaplı bir reklam kampanyası eşliğinde yayımlanması isteniyordu. Milletvekili nüfuzlu biriydi, bütün yayın dünyası bu iş için seferber oldu, arşivlerin tozu atıldı ve kitap kısa sürede hazırlanıp bilbortlarla tanıtıldı. Vekili bir otelin terasında, kısıklı bağlanmış halde bizzat ben buldum. Şakacı biriydi, ağzındaki bant çıkar çıkmaz neşeli bir Urfa türküsü söylemeye başladı. Ve o da hiçbir şey hatırlamıyordu.

* * *

Sabah nihaventle uyanıp merkeze yollandım. Saf yardımcımın ağzını açmasına fırsat vermeden dosyayı elinden kaptım, ofisime girdim. Kaçırılan reklamcının çalıştığı şirkete çekilen faksla şartlar bildirilmişti. Reha Mağden adlı birinin *Yazgıların Tableti* diye bir kitabı için muazzam bir tanıtım isteniyordu. Gazete ilanları ve bilbortlardan gayri televizyonlar da vardı bu kez işin içinde. Dosyadan kitabı çıkardım, yüz sayfa kadardı, kapağındaki siyah beyaz fotoğrafta canhıraş bir çığlık duruyordu. Okumaya başladım ve kayboldum.

Cin, dul ve esmer sekreterim elinde sade kahveyle, “Hayrola Murat Bey? Sesiniz soluğunuz çıkmıyor, öldünüz sandım,” deyip kahaahalarla içeri girdiğinde, gözlerim son hikâyenin son satırındaydı. “Müthiş bir kitap,” diye düşünürken kaldırdım başımı ve sordum:

“Reha Mağden ismi sana da tanıdık geliyor mu?”

“Ayol yılların gazetecisi, bilinmez mi hiç?”

“Yazarlığı da varmış...”

“Bakın bunu bilmiyordum.”

Her zamanki gibi oyalanıyordu içeride, saksıları göz-

den geçirdi, dosya rafını dağıtıp düzenledi. Belliydi, iltifat duymadan çıkmayacaktı.

“Orta halli bir iltifatla yetinebilir misin bugün?”

Güldü, başını salladı.

“Gözlerinizin hareli karası başımı döndürüyor Hale Hanım...”

“Oooo, bu beklediğimin de fevkinde,” diyerek kıkırdayıp gitti.

Önümdeki yeşil dosyaya baktım. Hale Hanım’a kocasını zehirlediğini bildiğimi söyleyeceğim. Hep ertelediğim o meçhul sabahı hasretle bir kez daha hayal ettim, sabırsızlık ve sıkıntıyla iç geçirdim. Güneş öğleni çoktan dürmüştü, işe koyulmak lazımdı...

* * *

Karaköy’ü hep sevmişimdir, okşar. Reha Mağden, şehir dışına çıkıp plazalaşmaya mecali olmayan ama iddiası gani bir gazetede çalışıyordu. Kapıyı ciddiye bir güvenlik görevlisi açtı, dedektif oluşumdan hiç etkilenmeyip beni telefon kablolarına dolanmış bir sekretere yönlendirdi. Oyuncak bebekler gibi konuşan sekreter, dahiliden Reha Mağden’e ziyaretçisi olduğunu bildirdi ve yolu tarif etti. Upuzun bir koridorun iki tarafına serpiştirilmiş odalardan odalara telaşlı insanlar girip çıkıyordu. Koridorun sonundaki geniş salonun kapısında durup bir avuç çatapat misali neşe saçan şirin bir kıza Reha Mağden’i sordum. İleride, bir bilgisayar ekranının başında, elinde sigarasıyla dikilen adamı işaret etti.

Kır saçlı, orta boyluydu adam, yakışıklı sayılırdı. Güçlü kuvvetli görünümüne rağmen yorgun bir hali vardı. Yanına yaklaşıp elimi uzatırken yorgunluğunun sebebini anladım, içkiliydi.

Beni odasına davet etti. Aydınlik bir gülüş, kederli bir bakış, hırıltılı bir ses, devrilmeli bir yürüyüş... Böyeleri varlıklarıyla daha ilk andan hayatı sorgulattır insana. Tedirgin olmuştum.

“Çay mı kahve mi?”

“Sizin içtiğinizden olsun.”

“Sizin için erken olmasın?”

“Olsun.”

“Sizi dinliyorum.”

* * *

“... velhasıl bu kez seçilen kitap sizinki,” şeklinde bitirdim hikâyeyi.

“Allah Allah!” deyip kahve-kanyağını yudumladı, yumruklarını şakaklarına bastırıp başını eğdi, düşünceli bir suskunluk takındı.

Gitmem gerektiği duygusuna kapılacaktım ki içeri, yüzünü kaplayan kıvrıkcık sakallardan genç mi ihtiyar mı olduğu anlaşılmayan biri girdi.

“Reha Abi, toplantı...”

“Siz başlayın, benim biraz işim var.”

Sakallı bana gözucuyla bakıp çıktı.

Bir yerden başlamalıydım:

“Reha Bey, bu sabah hikâyelerinizi okudum, çok etkilendiğimi söylemeliyim...”

Düşünceli hali, çapkın bir ilgiye doğru kayıverdi hemen.

Tebessümle devamına hazırlanarak teşekkür etti.

“Biraz iş” olarak muhabbete vaktim yoktu ne yazık ki, mevzuya girdim:

“Kaçırılan kişiyle herhangi bir tanışıklığınız var mıydı?”

“Hayır.”

İnsan çocukken bir büyük saadet ülkesinde yaşıyor, sağa sola şuursuzca koşturup neşeyle kişniyor. Sonra büyüyor, büyüdükçe salaklaşıyor, salaklaştıkça unutuyor o mesut diyarı, bir nevi ölüyor. Çocuklukla yaşlılık arasındaki dönem araf misali; kitabesi ağır mesailerle, küçük hesaplarla, kesif mutsuzluklarla yazılan bir mezar taşının gölgesinde azap gibi boktan hayatlar. Yetişkinler zombilere benziyor.

Murat Uyurkulak, ilk öykü kitabı *Bazuka*'da okurlarına birbirinden acayip dokuz öyküyle sesleniyor. Hayatla arasına bir çizgi, bir katman koymaya gerek duyulmamış öyküler bunlar. Hınzır bir gülümsemeyle yazılmış çoğu ve yazarının murat ettiği gibi, çoğu zaman hınzır bir gülümsemeyle okunuyor.

Edebiyatımızın kayıp isimlerini selamlayarak başlıyor, hayatımızın her ânına dokunup kaybolan figürlerle, hayatımızın her ânına dokunan ama çoğumuzun görmezden geldiğimiz toplumsal yüzleşme hikâyeleriyle devam ediyor.

Bazuka, usta bir romancının, derdini, neşesini bu defa öyküye kattığı keyifli bir kitap.

#sokak #aşk #apartman #vapur #polisye #okur #karamizah

